

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਈ. ਡੀ. ਦੁਆ, ਜੇ. ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਮੰਗਤ ਰਾਮ ਕੁਠਿਆਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਸਿਮਲਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 115.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 226—ਅਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ—ਕੀ ਸਮਰੱਥ—ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਛੋਟ—ਕੀ ਘਾਤਕ—ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 33(4)-ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਤਾ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ- ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਕੀ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ- ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ- ਦਾ ਮਤਲਬ- ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ- ਕੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਜੁਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ. ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਸ ਦੀ ਕਲੀਅਰੈਂਸ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਸਕੇ। ਪਰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਸਮੀ ਨੁਕਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਨੁਕਸ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਛੋਟ, ਜੋ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 33(4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ "ਮੰਕਾਰ" ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਾਪਸੀ ਸੱਚੀ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਜਾਣਤਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧੋਖਾਧੜੀ, ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ, ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ 1949/50 ਦੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1002 ਵਿੱਚ 1949/50 ਦੀ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 6 ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਡੀ.ਐਨ. ਅਵਸਥੀ ਅਤੇ ਬੀ.ਸੀ. ਮਹਾਜਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ ਅਤੇ ਐਚ ਆਰ ਮਹਾਜਨ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਲਬਦਰ ਮਾਈ ਕੁਠਿਆਲਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ-ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ 24 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਵਧੀਕ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀ ਗਈ ਅਤੇ 20 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਕੋਲ ਕੀਤੀ। ਅਪੀਲ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 7 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਤੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 13 ਦਸੰਬਰ, 1949 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ

ਡਿਫਾਲਟ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 13 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਆਧਾਰ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਡਾਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਲਦੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਜੀ') ਭੇਜੀ, ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐੱਚ') ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ 'ਅਸਵੀਕਾਰ' ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।, ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸੇਵਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਅਹਿਮਦਭਾਈ-ਉਮਰਭਾਈ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (1) ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਅਸਪਸ਼ਟ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਸ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।" ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਲੇਖਾਕਾਰ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ - "ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।"

ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, 24 ਜਨਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕਨੂੰਨ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਟੀ)। ਇਹ ਦੋ ਸਵਾਲ ਸਨ-

"(i) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ, ਡਾਕ ਪ੍ਰੀਪੋਡ, ਡਾਕਘਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਾਕਘਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - 'ਇੰਕਾਰੀਵਾਲਾ ਹੈ' - (ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ), ਕੀ ਪੱਤਰ ਦੀ ਉਚਿਤ ਸੇਵਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਐਡਰੈਸੀ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(ii) ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੱਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?

12 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ. ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸੀ ਜਦੋਂ 22 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ-ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵੀ ਪੈਰਵੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ 1957 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ ਅਤੇ 6 ਫਰਵਰੀ 1957 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਮਲਾ ਬਲਭੱਦਰ ਮਾਈ ਕੁਠਿਆਲਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1) ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(4) ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ - "ਮੁਲਾਂਕਣ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਕਸਦ ਲਈ।" ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 33(4) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਪਰ-ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ 11 ਫਰਵਰੀ 1957 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ 27 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਕਿ-

“(i) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ;

(ii) 1949-50 ਦੀ ਫੁਟਕਲ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 6 ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਨੁਮਾਨ ਰਜਿਸਟਰਡ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਖੰਡਨਯੋਗ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦ ਸੀ;

(iii) ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗਲਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਵਾਬ ਕਰਤਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਾਪਸੀ ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਾਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਤੀਜੇ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਜ਼ਿਲਦ 11 ਦੇ ਪੰਨਾ 83 'ਤੇ, ਪੈਰਾ 156 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਰਾ ਹੈ-

“ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਜ਼ਾ ਸਮੱਗਰੀ ਵਾਲੇ ਸੋਧੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਨੁਕਸਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਇੱਕ ਨਿਜੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਨੁਕਸ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਲਫਨਾਮੇ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।”

ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਰਾਹਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਰਾਹਤ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੋੜ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰ ਉਸ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ 27 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਕੇਸ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਪੈਰੇ ਦੇ ਅਧਾਰ ਹਨ, ਹੁਣ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਰੇਕਸ ਬਨਾਮ ਆਰਡੇ (1) ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਅਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ, ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਚਾਰਟਰ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਾਬਕਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਰੰਗੀਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਟੈਂਟਰਡਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਮੇਅਰ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਅਪੂਰਣ ਕੇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਰੋਧੀ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ

ਨੂੰ ਚੁਣ ਕੇ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ ਰੇਜ਼ੀਨਾ ਬਨਾਮ ਮਾਨਚੈਸਟਰ ਐਂਡ ਲੀਡਜ਼ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (2) ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਡੇਨਮੈਨ, ਸੀ. ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ - "ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਲਚਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਹੂਲਤ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਕੁਈਨ ਬਨਾਮ ਪਿਕਲਸ (1) ਵਿੱਚ, ਅਪੂਰਣ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ, ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸੇ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲੇਵੀ ਬਨਾਮ ਕੋਇਲ (2) ਵਿੱਚ, ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਾਈਟਮੈਨ, ਜੇ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ-"ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਅਦਾਲਤ

ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਰੇਜ਼ੀਨਾ ਬਨਾਮ ਦਿ ਗ੍ਰੇਟ ਵੈਸਟਰਨ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (3) ਵਿੱਚ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਹਲਫਨਾਮੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਏਗੀ, ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਏਗੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਲਾਰਡ ਡੇਨਮੈਨ, ਸੀ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ— "ਆਮ ਨਿਯਮ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਰੇਜ਼ੀਨਾ ਬਨਾਮ ਮਾਨਚੈਸਟਰ ਅਤੇ ਲੀਡਜ਼ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (4) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪਵਾਦ ਉਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤਬਦੀਲੀ ਸਿਰਫ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਜੁਰਾਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। , ਅਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੀ ਚਰਚਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਆਮ ਨਿਯਮ ਸਧਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਈ ਗੁਣਾ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਭਰਮਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਬੌਮਸਨ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਮੰਗ

ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਉਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਲਈ ਨਿਯਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਬਕਾ ਨਿਯਮ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਮਾਮਲਾ ਕਵੀਨ ਬਨਾਮ ਮੇਅਰ ਅਤੇ ਜਸਟਿਸ ਆਫ ਬੈਂਡਮਿਨ (2) ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਗਲੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਨਿਯਮ ਦੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡੇ. ਜੇ., ਪੰਨਾ 23 'ਤੇ, ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ-

ਉਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਥਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਰੋਗੇਟਿਵ ਰਿੱਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਬਿਨੈਕਾਰ ਉਸੇ ਰਿੱਟ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਵੱਲ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰੈਰੋਗੇਟਿਵ ਰਿੱਟ ਲਈ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਰਿੱਟ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਉਪਾਅ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਅਧੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਨਿਯਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਰਡ ਡੇਨਮੈਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਬਕਾ-ਪਾਰਟ ਥੌਮਸਨ (1) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰੈਗ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟਫੋਰਡ ਪੀਅਰਕੋ (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂਡਮਸ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਪਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਜੁਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਹਲਫਨਾਮਾ ਕਲੀਅਰੈਂਸ Of ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਸਮੀ ਨੁਕਸਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਨੁਕਸ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਉਹੀ ਹਨ ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਈਆਂ

ਗਈਆਂ ਨੁਕਸ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(4) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਰਦਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਉਸ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਜੋ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਟਾਪੇਲ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਰਡਰ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 11 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 6 ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੋਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ

ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਲੇਖਾਕਾਰ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਮਿਤੀ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਘੋਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਰੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮੀਖਿਆ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਅਪੀਲੇਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਅਪੀਲ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ।" ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ

ਲਈ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਕੀਨਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਇਨਕਾਰ' ਵਜੋਂ ਮਾਰਕ ਕੀਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨਤ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੱਥ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਾਪਸੀ ਸੱਚੀ ਵਾਪਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਰਗੇ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਅਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੇਮਿਸਾਲ ਅਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਕਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਰਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿ ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਤੇ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਅਦਾਲਤ ਵਾਂਗ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧੋਖਾਧੜੀ, ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ, ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਥਿਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਯੂ.ਪੀ. ਲਖਨਊ (1), ਜਿਸ ਵਿਚ, ਪੰਨਾ 858 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“*ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਖੜੇ ਹਨ, ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਗੈਰ-ਦਿੱਖ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ 'ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ'।

ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਕੋਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ 13 ਫਰਵਰੀ, 1950, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਾ ਇੱਕ ਸਹੀ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਹੁਕਮ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 13 ਫਰਵਰੀ 1950 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।